

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s): af Friderich Kanütz ; efter en Fortælling af Hagedorn.
Titel | Title: Falken eller den belønnede Troeskab, et Skuespil med Sang i 3 Acter
Udgivet år og sted | Publication time and place: København : trykt hos L. N Svares Efterleverske, 1786
Fysiske størrelse | Physical extent: 40 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

F. Kanitz

Stellen all. v. blömm. Trosteb.

Stf. 1786.

56.-43.-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 00349 9

+Rex

Falken

eller

Den belønnede

roeflab,

Et Skuespil med Sang

i 3 Acter.

af

Friderich Kanitz.

Efter en Fortælling af Hagedorn.

Intelligentibus.

Nous tromper dans nos entreprises,
C'est a quoi nous sommes sujets,
Le matin je fais des projets
Et le long du jour des sottises.

Voltaire.

Kjøbenhavn, 1786.

Søft hos L. M. Svares Efterleverste i store
Kamillestrædet No. 29.

1780

1780

1780

1780

Personer

Baronesse Amalia.
Sophie, hendes Pige.
Baron Alher.
Lise, hans Huusholderke en gammel Pige.

Major Baldow.
Tvende Damer.
En Doctor Medicina.
En gammel Soldat.

Intelligens

Scenen er paa Landet.
C'est a quel nous sommes en
Le matin de la des projets
et le long du jour des tentes.
Notaire.

1780

Første Akt.

Første Scene.

Baron Alber. (alene).

Skionnere end Floras Krands,
Naar hun Baarens Høytid pryder,
Dg Auroras Purpur-Glands
Perle-Dug forsvinde byder;
Skionner' end Idalia,
Da hun til sin Skionheds Vre
Sig i Naphos og Cythere
Som Gudinde agtet saae.
Skionner' er hun, som mit Bryst
Ewig taus et Offer bringer,
Dg blot under Nødens Binger
Skiuler jeg min Troeskabs Enst.

Altid et og det samme! De Tanker, med
hvilke jeg falder i Svøm om Natten, vaagner
jeg med om Morgen. Er det da ikke muel-
ligt at forglemme Umueligheden. Bør jeg
troe, at min Fattigdom opnaer, hvad min

4

Velstand ikke kunde faae? Og foragter oven
i Riøbet! O Elskov! -- Dydig uskyldig El-
skov! -- Hvor høyt straffer du mig? Anialia!
at glemme mig? -- Hvem skulde have tænkt det!

Anden Scene.

Alber. Lise.

Lise.

Nu har Falken og Hesten faaet det sidste,
der var, hvor vi nu selv faae noget, det maae
Gud vide; de kunde have solgt den lumpyne
Falk igaar. -- Mig synes, 25 Ducater vare
gode at tage med.

Alber.

Saa kunde jeg have solgt hende tillige.

Lise.

Mig?

Alber.

Ja hvor der ikke findes Mad, at lave til,
der behøves heller ingen Kølkepige.

Lise.

Mig synes, de behøver for nærværende
Tid ikke at kiente, og det ville maaskee see
galt ud for Dem, mistede de mig.

Alc

Ulber.

Hun forstaaer mig ikke, min gamle ærlige Lise! Er Falken ikke den, som ved sin Fangst forserger mit Bord, snart med en Hare og snart med en Uger-Høne. Jeg merker nok, Himlens alseende Dye ville ikke sulte mig ihjel, og lod mig, da alle mine Herligheder bleve opofrede for den dydige Kierlighed, dog beholde en Bondegaard, et lille Jagt-District, en Hest og en Falk.

Lise.

Det er sandt, men snart døe vi alle af Sult, og saa?

Ulber.

Endnu ikke. -- Jeg bliver her ikke længe: Jeg gaaer i Krigen, og forend dette skeer, skal baade Falken og Hesten og hun komme til en Herre, som skal forserge eder.

Lise.

Falken og Hesten og Jeg! -- Jeg tilsidst!

Ulber.

Bliv ikke vred detsfor! Hvad man holder mest af, beholder man tilsidst. Himlen belønner hendes Troeskab, det tvivler hun vel ikke om.

U 3

Lise.

Lise.

Men saamænd ikke, og skulde jeg dce her
 hos Dem. Men vil De glemme Deres El-
 skov, naar De gaaer i Krigen.

Alber.

Det vil viise sig.

Lise.

Jeg tvivler derom.

(Lise gaaer bort).

Tredie Scene.

Alber. allene.

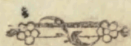
Slig en Troeskab er rar i vore Tiider;
 Hun har tiemt mig, da jeg var et Barn, og siden
 i min Velstand, og nu er hun hos mig i mit
 Elendighed. Naar jeg undtager hendes Kun-
 vrenhed imellemstunder, som Alderdommen
 ferer med sig, saa er hun dog velstankende;
 O Du, som seer i et hvert Hierte! beløn Hen-
 de! Jeg kan ikke.

Fierde Scene.

Major Waldow. Alber.

Alber.

Ha! See der min gamle Ven, min Wal-
 dow! Hvorledes kunde Du snige Dig ud af
 den

den store Verden for at opsoge mig. Mine gamle Bekjendtere have ellers alle forglemte mig.

Majoren.

Jeg er nyelig kommen hjem fra min udenlandske Rejse. Men den første af mine Bønder, jeg spurgte efter, var Dig. Jeg hørte neppe Din Elendighed førend jeg hastede at omfavne Dig. Men hvorledes bringer Du her Dit Liv til? Forlad mig! Orkesløs og døvent, og det i din bedste Alder. Hvor kunde du i saa kort en Tid, saaledes selv ødelegge Dig?

Ulber.

Hvorfor vil Du quæle mig med dette Spersmaal?

Majoren.

Jeg vil ikke quæle Dig; Men --

Ulber.

Kiender Du Baronesse Amalia?

Majoren.

Ja vidst.

Ulber.

Hende elskede jeg, og for hendes Skyld blev jeg et Offer for Overdaadigheden og Kierligheden. Hun elskede mig ogsaa. Jeg friede

de; -- men Moderen sagde nej. -- Hvorfor veed jeg ikke. Nok er det, jeg gif paa Reysen for at forglemme hende, men da jeg kom hjem igien, var jeg ligesaa klog, som da jeg reysede bort, men ikke saa rig, thi det sidste af min Formue gif paa Reysen, og ikke saa lykkelig, thi Amalia var imidlertid bleven gift med den gamle Baron Leiden.

Majoren.

Hvor Volker kunde denne gamle Podagriff gaae Dig i Benen, og hvad havde man at udsette paa Dig, som var i bedste Velstand og besad stor Rigdom?

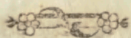
Alber.

Lykken er egensindig, men en hoffardig Stedmoder endnu meer; thi hun brystede sig over hendes Datters Eienhed og ypperlige Egenskaber, fordi hun selv ingen havde. Du veed desuden, i hvilken Anseelse Baron Leiden stod, hvor rig han var, og hvor meget Zwang han udrette.

Majoren.

Godt min Alber, Dit gode Hierte undskylder endnu den Etskede. -- Men hvor er Hun nu?

Al-

Alber.

Hun er Enke og boer paa en Herregaard fem hundrede Skrid herfra. Men seet Hende har jeg ikke i de sex Aar jeg har opholdt mig her, og jeg har heller ikke budet mig til at see Hende. Thi ville hun saa let glemme mig i min Velstand, hvor skulle hun da tænke paa mig i min Armod? Hun har en eeneste Søn efter den Afdøde Baron.

Majoren.

Ja det hjælper ikke, at Du bringer Dine Dage her til i Sorrig og Bekymring. Du er ung endnu. Følg med i Krigen! Du finder maaskee Noe paa Uroens Tummelplads.

Alber.

Det haver jeg længe tænkt paa. -- Men min Udrustning og andre fornødne Ting?

Majoren.

Skal jeg giere Anstaa't til. -- Tænk ikke at ald Din Velsærd nu er tabt! Du er i Dine bedste Aar og har jo forhen baaren Kaarden med Ere. Lad ikke en utroe Kiereste have den Fornøjelse at see Dig heelt ødelagt. Men i Krigen!

Arie.

Krig er min Lust, i Vrens Havn,
Hvor mig Bellone har i Favn,

Dg sig ved blodig' Høster glæder;
 Naar Pauker og Trompeters Klang
 Ved Overvind'rens Sener-Sang
 Fremtoner høyt fra alle Stæder.

Naar Lufsten mørknes fuld af Damp,
 Naar Sværd mod Sværd i Kamp mod
 Kamp

I raske Heltes Hænder klinger,
 Saa slaaer mit Hierte og mit Blod,
 Ophæver Aarerne med Mod,
 At jeg med Lyst min Kaarde svinger.

Til Landets Koes, hvor jeg blev fød,
 Gaaer jeg frimodig til min Død,
 Dg naar min Skiebne mig vil kalde,
 Saa staaer jeg stolt blant Eigene,
 Som jeg om mig i Hob kan see,
 Dg agter ey om jeg skal falde.

Giv mig Din Haand! Du to Dage er
 jeg hos Dig igien. Jeg gaaer til Hovedsta-
 den for at besørge det Nødvendige for Dig.
 Lad mig see, at Du ey meere tænker paa et
 Fruentimmer, for hvis Skyld Din Velfærd
 maae gaae paa Krykker. Det kan endnu bli-
 ve got. Lev vel.

(Majoren gaaer bort.)

Fem

Femte Scene.

Alber. (allene.)

Saa bliver da endelig min Beslutning fuldfert. Jeg skammer mig for mig selv, naar jeg tænker paa mit orkesløse Levnet. Men følger Du ogsaa med, Du Billede af Amalia? Ja i det mindste i mit Hierte til Trods for alle Bespottere som ikke kan lide det. (Han plukker en Rose af et Rosen-Træe, som staaer paa Bordet.

Arie.

Du Rose var min Glæde
Bed mangen Hoytids Dands;
Tidt gav jeg Dig et Sæde
Udi en Blomster-Krands,
Da jeg ved Herligheder
Mig fordum glad og saae
Bed mange Lystigheder
Og ved Amalia.

Naar hun dig kuns berørte,
Saa straalte du med Lyst,
Og naar hun dig fremførte
Til hendes hvide Bryst.
Saa lignede hun Flore
I Kionne Blomsterdragt,

A 5

Og

Og straalte som Aurore
 Ved Baarets Morgenpragt.

Og hende skal jeg glemme!

Ha! Hvortil er jeg født?

Bort Elskov med din Stemme!

Du vil jo kuns min Død.

Kom Haab, og kap dit Anker!

Du er en meer mig troe.

Mit Dnske, mine Tanker

Forlanger nu kuns Roe.

Ja kuns Roe, og den skal jeg sege i U-
 roens Egne. O! Hvilke Aar, hvilke Dage,
 hvilke søvnløse Nætter forarsager du mig, for-
 vovne Elskov, som drev mig til at elske den
 Skionneste.

Siette Scene.

Lise. Alber.

Alber.

Au Lise, hvor gaaer det?

Lise.

Behag og trind ind og spis! Jeg har
 lavet en Sallat for Dem.

Alber.

Tak Lise, ogsaa godt! Saa længe jeg
 endnu har dette og Brød, saa har det ingen
 Med.

Lise.

Lise.
Ja, men hvorlænge vil det holde ud?
Hesten har kun lidt Foer, og Forvalteren her
næst ved vil ikke creditere os meere.

Ulber.

Nød paa Nød! Jeg har dog ellers be-
talt, ham rigtig; men lad den tilkommende Dag
sørge for sit. Enhver af mine Dage har Plas-
se nok. Kom med Lise.

(De gaae bort).

Ende paa den første Act.

Anden Act.

Første Scene.

(Forestiller Baronesse Amalias Herregaard).

Amalia. Alene.

Arie.

Er mit arme unge Hierte
Da kuns skabt til Sor'g og Smerte
Og til evig Klage-Sang;
Saa lad Livets Rose brække!
Lad mig Døden Haanden række!
Denne Dval er alt for lang.

sig

Haar

Haabet synes kun at skiemte,
 Og den Rode det til mig glemte
 Druknes i min Jammers Hav;
 Hvad mig kierest var paa Jorden
 Falder snart ved Dødens Torden
 Og forsvinder ved en Grav.

Flyd min Taare! Ha! den Smerte,
 Arme dybt forsagte Hierte!
 Er maaskee fortient af dig?
 Og hvad staaer jeg vel og gietter?
 Uroefulde Sorge-Nætter
 Siger det jo selv til mig.

Atter en Nat tilbragt ved min Yndlings
 Seng i Angest og uden Haab; min Søn, mit
 eeneste Barn! Det er Belønningen for min
 Utroeskab. Hvorfor ledsagede jeg Haabet til
 en værdig ung Mands Hierte for at giere ham
 fiden ulykkelig? Men hans Fraværelse og min
 Stedmoders Tvang! -- Havde min Fader se-
 vet, det havde ikke skeet.

Anden Scene.

Amalia. Sophie.

Amalia

Nu hvor befinder min Lille sig? Er Du
 gaaet fra ham? Hvad skal det betyde?

Sophie.

Sophie.

Han er endelig faldet i Svøm, og jeg tog Flugten, for ikke at være een med Doctoren.

Amalia.

Hvorfor det? Skal Du gaae fra Barnet, da jeg har sadt hos ham hele Natten over.

Sophie.

Doctoren er jo hos ham, og han havde nær dræbt mig med Satin.

Amalia.

Han har en stor Forstand.

Sophie.

Ja! det maa Deres Naade vel sige, og han er saa lærd, at han kunde være Secretaire.

Amalia.

Lad være at skiemte! Tænker Du, at jeg for nærværende Tid har Lyst at høre paa Sligt.

Sophie.

Beslynderligt er det, Deres Naade! at Jnkeren beständig ligger og snakker om en Fall, som Baron Ulber skal have, som boer her i Nærheden, og som han kort ferend han blev syg skal have faaet at see, da han mødte Baronen, som kom fra Jagten.

Behag at
sikke

stikke Bud til ham, thi han selger den nok,
da han er i Nød som jeg har hørt.

Amalia.
Troer Du da vidst, han skulle sælge den?

Sophie.

Tilførsadelig.

Amalia.

Det troer jeg neppe.

Sophie.

Hvorfor ikke Deres Raade? Baron Al-
ber er saa fattig, at han neppe har Bred.

Amalia.

Da Barnet sover, saa lad Doctoren paa
et Øieblik komme til mig, og bliv Du hos
Barnet saa længe.

(*Sophie gaaer bort.*)

Tredie Scene.

Al Bekymring, som uuelig, er falden paa
mig. Hvor skal jeg faae Falken fra, da Al-
ber tgaar ikke vilde sælge den, for hvad Lik-
Bud jeg og lod ham giøre. Al hvor tidt maa
den moderlige Kierlighed ikke adlyde et høgeligt
Barns Bille!

Fjerde

Fjerde Scene.

Amalia. Doctoren som Pedant.

Amalia.

Nu, Hr. Doctor. Hvad siger De? Løse jeg haabe?

Doctoren.

Venienti occurrere morbo, siger en gammel Regel; man skulle sør have ladet mig hente. Nu skal jeg reparere den Skade, som andre have gjort.

Amalia.

Doctoren har jo alt tilgivet mig det. Det skeede jo kuns i den største Hast, at jeg lod hente Deres College Tincturanus.

Doctoren.

Om Forladelse! Kald ikke sig en Juffer min College.

Amalia.

Han er dog ogsaa Doctor.

Doctoren.

Han er Popker heller. Fordi den gemene Mand giver ham denne Characteer, ders for maae Deres Naade ikke giøre det. Jeg er Doctor legitime promotus. Men Deres Naade forstaaer vel ikke Latin.

Amalia.

Men vist ikke. Jeg har jo sagt Dem det. Siig mig kun om ingen Hielp kan være muelig for min Søn. Jeg vil anvende alt hvad jeg ejer og har, naar jeg kun maae beholde ham.

Doctoren.

Ja lad os haabe det bedste! -- Men mig synes Patienten begynder als at phantasere; han taler bestandig om en Falk, som Baron Alber skal eje, som boer her i Nærheden, og den vil han have.

Amalia.

Hvad han taler derom, er ingen Phantastie.

Doctoren.

Føn ham da deri. -- Alber er saa fattig, at han nok selger den.

Amalia.

Ja jeg skal see, hvad jeg kan giøre; men meener De ellers, at jeg tør haabe, at min Søn endnu kommer sig.

Doctoren.

Det vil vise sig i Estermiddag. Bliwer Patienten da frie for Slaget, saa lever han maaffee, men indstiller det sig igien, saa er der ingen Haab, og hjælper ikke Mixturen, som jeg har

har forordnet, og som kaldes Mixtura *Æsculapii, incomparabilis*, og kommer direkte fra *Epidaurus*, saa veed jeg ikke hvad jeg skal sige.

(Doctoren gaaer bort).

Femte Scene.

Amalia. Allene.

Det er et uudstaeligt Menneske; ere alle Lærde saa urimelige, da ville jeg heller omgaaes en Bønde i største Eensomhed. Al, var dog min Bekymring forbi! dser min Søn, saa er al Glæde paa Jorden for mig forgieves.

Siette Scene.

Tvende Damer i Besøg og Amalia.

1ste Dame.

Tienerinde bedste Veninde! Vi fik is gaar at høre, at Deres lille Søn befandt sig saa slet, og holdt det derfor for vores Skyldighed at besøge Dem. Hvorledes er det med den Lille i Dag.

Amalia.
 Al! Kuns stet, og Doctoren, jeg har antaget paa Amtsforvalterens Raad i Staden for den anden, dræber mig med Latin og giver Kuns siden Forhaabning. Tilmed har Bar- ket sadt mig over en Begiering i en Forlegen- hed, som jeg paa ingen Maade veed at slippe ud af.

2den Dame.

Hvad er da dette?

Amalia.
 Baron Alber, som boer her nest ved, skal have en Falk, hvis Lige i Smilthed og Munterhed paa Jagten ikke skal være til, og denne har Drengen seet kort førend han blev syg, og nu hjælper ingen Ting, ingen Dukk- ten, ingen Fornøielse, som jeg kan optænke, til at faae ham roelig. Falken vil han have, og ellers intet; ellers støyer han Nat og Dag. For et Øneblis siden er han dog falden i Sovn, hvor længe det vil vare. I Gaar stikkede jeg derfor Bud til Alber, men han viste Budet, som lagde Pengene paa Bordet, haanligen af og sagde: om han vilde stille ham ved hans bedste Ben paa Jorden.

1ste Dame.

Men sagde det ikke, at det var Dem, der ville have Falken.

Alma-

Amalia.

Neh! Jeg havde ndtrykkeligen befalet
Budet ikke at sige det, thi hvor turde jeg det?

Jeg. -- --

1ste Dame.

Ja! det er en anden Sag, det tænkte jeg
nok.

2den Dame.

Havde Budet begiert hans Liv, og han
havde vidst, at det var fra Dem, havde han ikke
sagt Neh. Han elsker Dem endnu, men han
veed ogsaa, at det ville være en Forvoventhed,
om han bekiendte det.

1ste Dame.

Han synger om Dem om Dagen og drøm-
mer om Dem om Natten; I de sex Aar han
ikke har seet Dem, visner han som en Roese,
den Soelen forbrænder; og det i sine bedste
Aar.

Amalia.

O Himmel!

1ste Dame.

De elsker ham endnu?

2den Dame.

Ja til visse.

Amalia.

Har jeg nu Tid til at tænke paa Elffov?
 Jeg arme enme Moder, og fortiener jeg, at
 han har mindste Ngt for mig? Det bliver mig
 et evigt Samvittigheds Bid, at jeg lod mig
 tvinge til at tage en anden, imedens han var
 fraværende. Min Stedmoder, forbed mig
 at tænke paa ham, og truede mig med at sæt-
 te mig for Livs Tid i Kloster, naar jeg ikke vil-
 le ægte Baron Leiden. Det som fortryder mig
 mest, er, at jeg tillod alle de Herligheder og Fe-
 stins, som Ulber anstillede for mig, og saaledes
 for min Skyld har ødelagt sig. Og nu vil
 jeg endnu begiere det sidste af ham, det eeneste,
 som han eier til Jagten, hans eeneste Trost i
 hans Elændighed, hans eeneste Ven, som han
 kalder Falken; Og dog maa jeg have den.
 Jeg kan ikke taale at see, at Barnet skal i sin
 svære Sygdom begiere en eeneste Ting uden
 at faae den.

Syvende Scene.

De forrige. Doctoren.

Doctoren.

Junkereren sover trygt. Jeg ønskede kuns,
 at det ikke maatte vare for længe! All zu viel
 ist

ist ungesund, siger Tydskken, og Homerus kals
der og anseer Døden som en αδελφος τῆς Τα-
νατος ---; det er paa Latin frater mortis, og
paa dansk en Broder af Døden. Thi intet
ligner mere Døden end Sønnen, og deri har
Homerus Ret; ikke sandt?

1ste Dame.

Men Homerus siger ikke, at man skal
tale Græsk og Latin med danske Fruentimmere.

Doctoren.

Ja men en anden siger: taceat mulier
in ecclesia, et Fruentimmer maa tie i Menig-
heden.

2den Dame.

Hr. Doctor, De er ingen Ven af Høflig-
heden! Fører Deres Lærdom ogsaa dette med
sig.

Doctoren.

Mine Damer! Jeg er ikke kommen for
at disputere; Jeg ville tale med Baronessen,
men nu kan jeg bie, indtil De er' gaaet.

(Doctoren gaaer bort.)

Ottende Scene.

Damerne. Amalia.

Første Dame.

Ha, ha! Hvor kort for Hovedet er dog ikke disse Lærde? Men nu, bedste Veninde! vil jeg give Dem et Raad: Da Deres lille Sønns Engdom foraarsager Dem saa megen Bekymring, og han quæler sig oven i Kibbet over sliq en Smaating, saa resolver selv, at gaae til Baron Ulber; begier Falken af ham! og han vil ansee et Ord af Dem som den største Befaling, og De faaer den.

Anden Dame.

Ja gior det. Han nægter Dem den vist ikke.

Amalia.

Jeg, som ikke beviste ham den mindste Taknemmelighed for alt hvad han opoffrede for mig; --- Jeg! som over min Utroeskab styrkede ham i den Mod, som nu omgiver ham.

Første Dame.

Tænk ikke paa det, Veninde! De var jo uskyldig; Haab det bedste i Henseende til Deres Søn. Men da han sover, saa vil vi ikke forhindre ham i hans Roe.

Terzet.

Terzet.

Første Dame.

Den Trost, som Haabet giver
Bed Sorgens søle Brag,
Et Bryst igien opliver
Til Glædens Velbehag.

Anden Dame.

Naar Høstens Blomster falder,
Som Stormen river ned,
Den Baaret igien kalder
Til Pragt og Herlighed.

Amalia.

Men naar en Moders Hierte
I Angest og i Smerte
Maa see sin Vndlings Død,
Det er den største Nød.

Første Dame.

U! Sorgen den forblinder.

Anden Dame.

Og den tilsidst forsvinder.

Amalia.

Men aldrig den forgaaer
Jeg aldrig Noe meer faaer.

Men det maae da saa være, siden De endelig vil have det. Jeg vil selv vove at gaae til Alber, endskient jeg vil bære ved ethvert Skrit. O Gud! Hvortil kan ikke den moderslige Kierlighed bringe os. Men nægter han mig hvad jeg begierer, saa doer jeg af Besymring.

Første Dame.

Frygt ikke! Han siger ikke nej --- Vi vil da sige Farvel, og ønske Deres lille Søn god Forbedring og Dem god Forhaabning. (Damerne tager Afsked, og anden Dame siger for sig, i det hun gaaer bort). Det maa være en fielen Fyr af en Dreng, men eeneste Barn! Man veed nok.

Tiende Scene.

Amalia. alene.

Jeg maae skynde mig at gaae; Jeg kender jo Albers ædelmodige Hierte, og dog frygter jeg! Men hemmelig Anelse siger mig, at jeg ikke faaer nej. Velan da! og det strax!

(Amalia gaaer bort).

Ende paa den anden Act.

Tre-

Tredie Act.

Første Scene.

(Forestiller Baron Albers Gaard).

Alber. allene.

Altsaa i Krigen! -- Ket! Og det imod Tyrken, i fremmed Tjeneste. Har lille Bønedig før vundet Sejret over Tyrkerne ved en dansk Arm *). De danske til evig Roes og Ære: Det maae da være. Jeg finder vel endelig Roe, naar jeg faaer andet at tænke paa end paa Trang og Elskov. -- Min Gaard kan Lise beholde. Men min Hest og min Falk! -- Hvem skal have dem? Hesten vil jeg selge, men Falken, min ypperlige, min troe Falk, som saa tidt, naar jeg ikke havde noget at spise, ved sin Fangst forskaffede mig noget. Min Falk, som jeg elskede saa høyt, hvor skal den hen? Jeg veed ikke, hvorfor den ligger mig saa haart paa Hjertet. Jeg stiller mig an, som et Barn, der skal miste sit Dukketoy.

Alb.

*) Admiral Adeler.

Anden Scene.

En gammel Soldat. Alber.

Soldaten.

Jeg kommer at formelde Major Waldows Hilsen. Han kommer alt i Morgen Formiddag og henter Dem af Herre, og bringer det fornødne med sig. Det hastede, derfor skikkede han mig til Dem, at De kunde være færdig. Han ville endnu i Estermiddag have havt den Ære, men han blev forhindret. Han kommer til visse i Morgen.

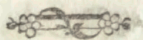
Alber.

Formeld ham tusinde Gange min Taksgelse. -- Gaaer han da ogsaa endnu med gamle Krigsmand? Mig synes; hans høie Alder kunde nok behøve at hvile.

Soldaten.

Skulle jeg saaledes forlade min gode Herre, som i saa mange Aar har bevist mig saa mange Belgierninger? Nej aldrig indtil min Død. Jeg har før været med, endskjønt jeg ikke er bleven forfremmet. Men jeg har derfor ingen Rød lidt. Jeg har ligesaa stor Lyst endnu, som om jeg var i min blomstrende Ungdom.

Alrie.

Arrie.

Jeg elsker Kanoner og Sværder og
Besser,

Dg Fegtning og Krig, det er kuns min
Lyst,

Saa gammel jeg er, saa raff er mit Bryst,
Dg Modet mig selv og om Seier for-
viffer.

Min Ungdom forgik kuns ved Krig og
Kanoner,

Dg Døden selv smilte til mig, som en
Ven,

Nu kalder han snart mig til Felten igien
Dg fylder mig Tasken med skarpe Pa-
troner.

Jeg seer alt i Tanker, hvor Turbanen
falder,

Saa prægtig med Perler og Demant be-
sat;

Hvor Tyrken begræder sit Liv og sit
Skat,

Dg nu kun forgieves paa Mahomed kalder.
Alber.

Det kan jeg lide, gamle Krigsmand!

Jeg har en ligesaa brendende Lyst at gaae imod
Tyrken, som han, Sol

Soldaten.

Ja vel da! Jeg recommenderer mig.
 I Morgen har baade min Herre og jeg den
 Gæste at see Dem igien. Lev vel!

Alber.

Formeld min Taksigelse til hans Herre!
 (Soldaten gaaer bort).

Tredie Scene.

Alber. allene.

Den gamle Soldat satte nye Lyst i mig.
 Hvorfor skal jeg og bringe mine Dage saaledes
 til? Jeg maatte jo forgaae i Sorrig og
 Bekymring. Men det er bedre at dee. Og
 du edelmodige Baldow, som allene udaf en
 Sverm af Benner, som omflagede mig, da
 jeg endnu var i Velstand, ikke skammer dig
 ved mig, ikke gier Nar af mig over min uheldige
 Elskov; For dig skal en evig Taknemmelighed
 staae i mit Hierte! Du fører mig
 igien udaf mit ørkesløse Levnet paa Grens Ba-
 ne. Og dog Amalia! -- Alt igien Tanke?
 Alt igien? Ha! Hendes Minde følger med
 mig i min Grav.

Alber.

Arie.

Du min Jammers Hvilested,
Mørke Grav! vær for mit Hierte
Snart en Skandse mod al Smerte,
Snart en Børge mod min Nød.

Elkoy! Al min omme Siel
Sukker dybt ved dine Lænker.
Men hun som en paa mig tænker
Lad kuns hende leve vel.

Haabet leer kuns ved min Trang,
Dg jeg seer Umucligheden;
Vel til Eren eller Døden
Gaaer jeg, da den sidste Gang.

Fierde Scene.

Amalia kommer ind. Alber bliver heel
forbausset, endelig siger han:

Ha! Hvad seer jeg? Baronesse Ama-
lia! Drommer jeg eller er jeg vaagen? Hvor
kan det være mueligt? Jeg troer det neppe,
endskjønt jeg seer Dem. Saa er jeg Dem dog
ikke forhadet i Dag?

Amalia

Amalia.

Hvilken Tanke! Jeg kommer for at besøge min gamle Ven. Jeg kommer for at spise hos Dem.

Alber.

At spise hos mig, naadige Frue? See med Forbarmelse paa den Elskende og den Fattige! Men spot ikke over ham. Deres Besøg var mig nok ikke tiltænkt?

Amalia.

Jeg er paa min Vre kommen for at spise hos Dem.

Alber.

Ja, hvad har jeg? Jeg lider Nød og Mangel paa alt; men siden jeg da skal have den Vre, som fornøier mig mere end alle Herligheder i Verden, saa behag at bie et Øyesblik.

(Han løber hastig bort).

Femte Scene.

Amalia. allene.

Men dette gaaer for vidt! --- Og han elsker mig endnu. --- Er han ikke for min Skyld

Skyld ødelagt? Er han ikke for min Skyld
i den Nød som jeg seer? Og nu vil jeg end-
nu begiere det sidste af ham, det eeneste som
fornøyer ja maaskee forserger ham. (I det
hun siger dette, løber Alber med en død Fugl
i Haanden bag hende forbie, uden at hun bli-
ver ham vaer, og gaaer ud af en Sidedør igien)
Men min Sen kan hverken leve eller døe, jeg
maa kaffe ham Falken. — Jeg kiender jo
Albers ædelmodige Hierte. Han siger ikke
ney.

Siette Scene.

Alber. Amalia.

Alber.

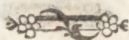
Nu har jeg gjort Anstalt til et lille Maal-
tid; men jeg beder, ikke at forsmaae det.

Amalia.

Alf, vist ikke; Hvorfor saa mange Om-
stændigheder med Deres gamle Veninde?

Alber.

Alt i Verden forandrer sig; Men for-
lad mig! Alf hvad Marsag er jeg saa lykkelig
at

at see Dem i Dag? Nu er det syv Aar siden jeg saae Dem, og dog maa jeg sige: Tiden har ikke asplukket den mindste Rose af Deres Yndigheder. Ney altid skabt til at indtage, altid at henrykke. Tilgiv De mig min Talemaade, Al!

Amalia.

Tilregn mig ikke alt hvad som skeet er. Hvad kan Ewang ikke udrette? Men hør nu Alber! tør jeg aabenbare mig for Dem? Tør jeg sige Dem hvad mit Erinde er? Jeg begierer det af Dem, som De vist ikke giver mig.

Alber.

Begier mit Liv, og De skal ikke faae ney.

Amalia.

Al Ney! Jeg begierer en Smaating.

Alber.

Tael min Naadige! Jeg skal haste paa Troeskabens Ringer, for at hente det ved Verdens Ende, om jeg kan faae det.

Amalia.

De skal have en Falk (Med dette Ord fulker Alber og bliver forstreckket). Ja De
ful-

sukker alt! Al havde min Utroeskab, min Ubestandighed, ikke reent frataget mig Deres Hierte, Deres edelmødige Hierte! Min Søn er syg, og vil i sin svære Sygdom, (De veed, hvorledes et Barn er) paa ingen Maade lade sig tilfredsstille, uden at han faaer Deres Falk. Hvad skulle jeg gøre? Kiendte De en Moders Kierlighed, saa ville De vist ynke mig. Lad mig da faae den til ham, og besal hvad den skal koste. I Gaar havde jeg Bud hos Dem, men De sagde ney, derfor resolverede jeg nu selv at gaae til Dem.

Alber.

Jeg uhykkelige Mand! Bidste jeg da, at det var Dem, som begierede den igaar. Al, Herkserinde! Al, Amalia! Nu er det for silde.

Amalia.

Hvorfor da?

Alber.

De befalede at spise hos mig. Jeg løb omkring og søgte, om jeg ikke havde noget, som kunde være til et Maaltid for Dem, men hvor jeg kom, fandt jeg intet, og selv min Falk havde neppe Føde. I en Hast tog jeg den og opoffrede den Skionheden og Troeskaben

til Vre, og min gamle Pige er i Færd med at lave den til et Maaltid for Dem. (Amaliaa vært paa det yderste, sukker og tørrer sine Øyne). Hvorfor, min Siels evige Herkenderinde, hvorfor er De vært derved? -- Er vel noget os for dyrebart for den, som vores Hjerter tilbeder! Men hold op og qvæl mig ikke længere; Jeg skal skaffe Dem en Falk, som skal være bedre end min var.

Amaliaa.

Nej Alber! Det er nok; de haver i Dag givet mig det største Elskovs-Tegn. Saa bedrovet og bekymret jeg og er, saa glemmer jeg dog aldrig det, hvad De haver gjort for min Skyld i Dag og ellers. Døer min Son, saa vil det vist være den største Sorrig for mig. -- Men Dem takker jeg evindeligt. (Hun rejker ham med en Mine, som siger hvad hun tænker, Haanden.)

Alber.

(Til hendes Fødder). Vil De da være min? Zer jeg ved min Elendighed vove at haabe det.

Amaliaa.

Staae op! staae op! Skulle jeg endnu vie længere med at opfylde Deres Billie?

In=

Inden kort Tid skal vores Formæling skee.
Du raader jeg selv. Følg med til mit Slot.
— Her skal De ikke være længer

Alber.

O! Lykkelige Dag! som gjør Ende
paa al min Nød. Lise! Lise!

Sidste Scene.

Lise kommer. De forrige.

Alber.

Nu Lise, nu skal hun see, at jeg skal be-
lønne hendes Troeskab. Denne lille Bonde-
gaard maa hun beholde. Jeg følger med
denne Dame, som hun her seer, til hendes Her-
regaard.

Lise.

Og jeg takker, og gratulerer tillige. Jeg
begriber vel. —

Amalia.

(Tager sin Guldbærs op og giver hen-
de). Behold dette Lise: Hun skal aldrig
lide Nød. Himlen belønner alletider Troe-
skaben.

Alber.

Ulber.

Ja det maae jeg sige! Kommer Major Waldow og spørger om mig Lise, saa sig ham, at jeg er at finde hos Baronesse Leiden.

Lise.

Saa gaaer De vel ikke i Krigen.

Amalia.

For det første ikke, Lise! Det skal jeg nok sørge for. Og desuden, hvad behøver han nu at lade sig ihjelslaae i fremmed Tiensste? For alting af Tyrken. Han har jo før vist sig. Er det ikke nu bedre, han hviler efter sin lange Bekymring i Elskovs Arme, og at han lader mig sørge for at giøre hans Dage lykkelige og roelige?

Ulber.

Og at jeg hver Minut tænker paa, at giøre min Herskerindes Dage lykkelige ved en Elskov, ved en Kierlighed, som aldrig ophorer.

Amalia.

Kom da og lad os gaae! Den skionne Dag leer os Bisald til. Vi vil dog imellemstunder besøge denne Gaard, hvor vi paa saa besynderlig en Maade bleve foreenede, og vi vil lade her et Minde sette af Marmor, hvori denne Begivenhed skal udhugges, at endog

Efter=

Esterkommerne skal læse det og blive opmerk-
somme derved, og see at den nødlidende Dyd og
den bestandige Troeskab tilsidst faaer Opreis-
ning.

Alber.

Dg Gaarden skal heede den belønnede
Troeskab.

Duet.

Alber.

Heldigt Sted, til evig Ære,
Skal Du af mig agtet være,
Dg et helligt Elskovs-Minde
Snart i dine Egne finde
Prødet ved Amalia.

Amalia.

Varig Troeskab er at prise,
Det kan selv en Falk bevise.
Snart skal Hymens Fakkell brænde,
At din Længsel kan faae Ende
Dg din Smerte kan forgaae.

Alber.

Himlen giver bedre Dage
Uden Sorrig, uden Plage.

Amas

Amalia.

Alting staaer i Himlens Hænder.
Hvad og paa min Yndling venter.

Ulber.

Himlen lindrer vel din Nød,
Standser nok din Yndlings Død.

Begge.

Efter længselsfulde Dage
Koe i Hymens Arme faae
Og sit Ønske at opnaae;
Ha! det kan et Bryst behage.

Himlen seer paa Dydens Trang
Og bortdriver Suk og Taarer,
Som saa tit et Hierte saarer
Med Tilfælde eller Tvang.

Ende.

Alting staaer i Himlens Hænder.

Hvad og paa min Yndling venter.

Himlen lindrer vel din Nød,

Standser nok din Yndlings Død.

Begge.

Efter længselsfulde Dage

Koe i Hymens Arme faae

Ende.

